

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Jødepigen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr04val-shoot-idm139893300438736/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

naaede han sit Hjem. Men snart lød almindeligt Opraab mod Christendommens Fjende; den Syge hørte derom og havde nu ikke Ro eller Hvile, han lod sig løfte paa sin Stridshest, Blodet kom igjen i hans Kinder, Kræfterne syntes at vende tilbage, og han drog afsted til Seier. Just den Pascha, som havde ladet ham spænde for Ploven, haane og lide, blev nu hans Fange og førtes af ham hjem til Borgfængselet, men alt i den første Time der, kom Ridderen og spurgte sin Fange:

»Hvad troer Du vel, der venter Dig!«

10 »Jeg veed det!« svarede Tyrken, »Gjengjældelse!«

»Ja, den Christnes Gjengjældelse!« sagde Ridderen, »Christendommen byder os at tilgive vore Fjender, elske vor Næste. Gud er Kjærlighed! drag i Fred til dit Hjem og dine Kjære, bliv mild og god mod dem, som lide!«

15 Da brast den Fangne i Graad: »Hvor kunde jeg tænke Sligt muligt! Piinsler og Qvaer vare mig en Vished, og jeg tog en Gift, der vil dræbe mig om faa Timer. Jeg maa dø, der er ingen Hjælp! men før jeg dør, forkynd mig den Lære, som rummer en saadan Kjærlighed og Naade, den er stor og gud-

20 dommelig! lad mig døe i den, døe som Christen!« og hans Bøn blev opfyldt.

[373] Det var Legendens, Historiens, der blev læst; den hørtes og fulgtes af dem Alle, men mest brændende opfyldte og levendegjorde den hende, der sad i Krogen, Tjenestepigen Sara, Jødepigen; store, tunge Taarer stode i de lysende, kulsorte Øine; der sad hun med Barnesindet, som hun sad engang paa Skolens Bæk og fornam Evangeliets Storhed. Taarerne rullede ned over hendes Kinder.

»Lad ikke mit Barn blive en Christen!« var Moderens sidste Ord paa Dødsleiet, det klang gennem hendes Sjel og Hjerte med Lovens Ord: »Ær din Fader og din Moder!«

»Jeg er jo ikke christnet! de kalde mig Jødepigen; det sagde Naboens Dreng i Spot sidste Søndag, da jeg blev staaende udenfor den aabne Kirkedør og saae derind, hvor Alterlysens

35 brændte, og Menigheden sang. Fra Skoletiden og indtil denne Dag var og er der en Magt fra Christendommen, der ligesom et Solskin, om jeg endogsaa lukker mine Øine for det, dog skinner lige ind i mit Hjerte; men, Moder, jeg skal ikke hedrøve Dig i din Grav! jeg skal ikke svigte det Løfte, vor Fader gav

40 Dig! jeg vil ikke læse den christelige Bibel, jeg har jo mine Fædres Gud at helde mit Hoved til!«

1 almindeligt] almindelig 0. 34 Alter-] Altar- 0. 39 svigte] svige 0.

5 HCA IV